

CO SPOJUJE KŘEŠŤANY, CO JE ROZDĚLUJE

DOGMATICKÁ ROZMANITOST

1. kniha Mojžíšova 1, 1 (Gn)

1Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

2Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůní byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.

3I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo.

4Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy.

5Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první.

Víra v Boha Stvořitele

- Křesťané všech konfesí nenapravitelně věří, že vesmír je dílo Boží. Bible začíná vyznáním, že Bůh na počátku stvořil nebe a zemi. Žádná správná křesťanská církev nezpochybňuje ani nezkresluje toto vyznání, které patří k pilířům křesťanské víry.

„I když jsou tak zvaní bohové na nebi či na zemi – jakože je mnoho takových bohů a pánů – my přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všecko.“ (1.K 8, 5 – 6b)

- I když se učíme, že nikdo nepřichází k Otci než skrze Syna, tj. skrze Ježíše Krista, je logické, že víra v Ježíše je podmíněná vírou v Boha Otce. Syn není bez Otce. Víra v Ježíše Krista bez víry v Boha Otce by byla modloslužbou. Víra v Boha Otce bez víry v Ježíše je ochuzením.

Panna Maria – matka Ježíšova

26Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret,

27k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria.

28Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“

29Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená.

30Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha.

Ježíš, Syn Boží, narozen z Marie

30 Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha.

31 Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.

32 Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

33 Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“

34 Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“

35 Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.

Víra v Ježíše

- Víra v Ježíše narozeného z Panny Marie je druhým pilířem křesťanství. I když Ježíšovo početí a narození z panny vyvolává více otázek než odpovědí i mezi křesťany, žádná skutečná křesťanská církev toto vyznání nezpochybňuje.
- Zpochybnění panenského početí by znamenalo zpochybnění mocného Boha jako dárce života.
- Říká-li někdo, že Ježíšovo početí je zázračné, dodávám k tomu, že pro mě každé početí je zázračné. Život je zázrak. A jako věřící jsem Bohu za tento zázrak zvaný život vděčný.
- Narození každého dítěte představuje mimořádnou událost. Narození Ježíše je mimořádnější, nejen tím mimořádným početím, ale především jeho posláním.

Ježíš byl od počátku

1Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.

2To bylo na počátku u Boha.

3Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.

14A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. **(Evangelium Podle Jana, 1. kapitola)**

Všichni křesťané věří, že Ježíš, i když se narodil z Marie, byl od počátku s Bohem Otcem. Narození Ježíše se chápe jako vtělení samotného Boha, Ježíš je tedy zjeveným Bohem.

Základní křesťanská událost

Víte, která událost je pro křesťanství a křesťanskou víru základní?

Některé základní události

- a) Stvoření světa
- b) Narození Ježíše z Panny Marie
- c) Ukřižování Ježíše
- d) Ježíšovo zmrtvýchvstání
- e) Ježíšovo nanebevzetí
- f) Seslání Ducha svatého
- g) Očekávaný Ježíšův druhý příchod
- h) Nastolení Božího království

Prázdný hrob jako znamení nového života

- 1Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.
- 2Nalezly však kámen od hrobu odvalený.
- 3Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.
- 4A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu.
- 5Zachvátil je strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

Základ křesťanské víry

- 6Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji,
- 7že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“
- 8Tu se rozpomenuly na jeho slova,
- 9vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním.
- 10Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům.

Základ křesťanské víry

- Ježíšovo utrpení na kříži je obecně přijímáno všemi křesťany jako oběť lásky. Je to oběť lásky za odpuštění hříchů. Všichni křesťané věří, že Ježíš svou obětí dokončil svoje hlavní poslání.
- Vrcholem velikonočních událostí svým způsobem není vzkříšení, ale ukřižování.

30Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skonal. (Jan 19)

- Mě osobně ukřižování oslovuje víc než vzkříšení, které považuji za bonus, třešničku na dortu. Smrt na kříži je projev lásky, oběti a pokory.
- Křesťanství můžeme definovat také jako náboženství o kříži jako symbolu utrpení a poslušnosti, a o prázdném hrobu jako symbolu nového života a vítězství nad zlem.

Nanebevzetí Ježíšovo

6Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“

7Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci;

8ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

9Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. **(Sk 1)**

- Ježíšovo nanebevzetí je další, ale asi méně připomínaná událost spojující všechny křesťany. Možná je nevýhodou to, že slavnost nanebevzetí vychází vždy na čtvrtek.

Duch svatý

23 Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

24 Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.

25 Toto vám pravím, dokud jsem s vámi.

26 Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.

- Celé křesťanství vedle Boha Otce i Syna zdůrazňuje také Ducha svatého, považovaného za třetí osobu tzv. Boží trojice. Bůh je tedy Otec i Syn i Duch svatý. Všimněme si, že Ježíš většinou mluví o Otci nikoliv o Bohu.

Život věčný

Jan 3, 16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

- Tímto uzavíráme, ale nevyčerpáváme výčet pilířů křesťanského učení, které určují ráz křesťanské víry a zbožnosti.
- Křesťané věří v život věčný. To neznamena nutně, že věří v reinkarnaci a vůbec ne ve smyslu buddhistického učení. Věčný život je něco, co neumíme popsat lidskou řečí, je to dar, o němž nevíme více než to, že dárce je Pán Bůh. Vše, co se kolem toho dá říct, může být jen spekulace.
- Křesťané věří, že dějiny mají své vyústění v Bohu. Věřící, že Bůh, který byl na počátku, bude i na konci času, zná začátek i konec dějin.

Co křesťany rozděluje?

- Křesťany rozděluje mimo jiné rozdílná interpretace biblických textů, chápání samotné Bible a její poslání, rozdílné dogmatické důrazy. Dále rozdělují křesťany různé prvky tradice, přitom některé z nich nejsou podporované Biblí. Další rozdíly jsou z toho, jak jsou církve strukturované a jaké je poslání a postavení jednotlivých jejích členů.
- Některé rozdíly jsou banální, povrchní a snadno překonatelné, jiné jsou hluboké a znemožňují znovusjednocení křesťanů různých konfesí.

Kritická interpretace Bible versus fundamentalismus

4Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy.

5Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první.

...

31Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.

- Biblický text můžeme chápat s určitým kritickým odstupem, nebo doslovně. Křesťanští fundamentalisté zdůrazňují verbální inspiraci. Při kritickém odstupu neposuzujeme obsah textu, ale analyzujeme.
- Fundamentalisté věří, že Bůh stvořil svět v šesti dnech. Kritičtí interpreti připouštějí, že vyprávění o stvoření nelze brát doslovně jako reportáž. Jde v něm především o vyznání, že Bůh vše stvořil. Tyto dva rozdílné přístupy k biblickému textu vedou k mnoha jiným rozdílům. Ovšem oba tábory najdeme ve všech církvích, i když více fundamentalistů najdeme v tzv. letničních a evangelikálních denominacích.

Panna Marie a paní Marie

- Řekli jsme si, že žádná církev nezpochybňuje narození Ježíše z Panny Marie. Dále se už církve rozcházejí v tom, že zatímco reformované církve berou Marii jako manželku Josefa, s nímž měla jiné děti (Ježíšovy tělesné sourozence), katolicismus učí, že Marie zůstala celý život panna. Mariánský kult je pro katolickou církev charakteristický, i když v současnosti trochu ustupuje. Pro katolíky je Marie matka Boží. Přimlouvá se za lidi u Boha. Slaví se i její nanebevzetí (15. 8.), což patří k zásadním katolickým mimobiblickým učením. Pro reformované církve je Marie významná a mimořádná osoba, ale jinak normální žena a matka – žila s mužem a měla děti.

21 Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl. **(Evangelium podle Marka, 3. kapitola)**

Ježíšova rodina

31Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel.

32Kolem něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“

33Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“

34Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři!

35Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“

(Evangelium podle Marka, 3. kapitola)

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého

- Všechny křesťanské denominace křtí vodou ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého, ale s rozdílným přístupem a rozdílným pojetím.
- Většina tradičních církví (ŘKC, ČCE, ČSCH) křtí nemluvňátka. Jelikož se křest koná vždy na základě vyznání víry, nemluvňátka se křtí na základě vyznání víry rodičů a kmotrů. Tyto církve křtí pokropením nebo politím vody.
- Jiné církve v čele s baptisty křtí ponořením celého člověka do vody. A stejně jako většina evangelikálních církví (např. CB) zpravidla nekřtí malé děti. Pokřtěný musí být ve věku, kdy umí svou víru vyznávat – zhruba od 12 let.

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého

- Baptisté a letniční církve překřtívají konvertity, kteří k nim přistoupí z jiných církví. Přesto tyto církve, stejně jako všechny ostatní křesťanské církve učí, že křest je neopakovatelný. Překřtívání zdůvodňují tím, že křest v jiných církvích, zejména nemluvňat, není křtem v pravém smyslu.
- Letniční církve zdůrazňují také křest Duchem svatým, nebo přijetí Ducha svatého při křtu. Sestup Ducha svatého na pokřtěného se projevuje tak, že pokřtěný přijme dar mluvení v jazycích... Není to mluvení v běžných jazycích. Jde o osobní prožívání pokřtěného, které se projevuje hlavně v modlitbě (v jazycích).
- Zpravidla církve, které neprekřtívají příchozí z jiných konfesí, si navzájem uznávají křty. V ČR je to i potvrzené formálními dohodami mezi Římskokatolickou církví, Českobratrskou církví evangelickou, Československou církví husitskou a Slezskou evangelickou církví a.v.

Svátosti

- Křest a Večeře Páně jsou jediné svátosti reformovaných církví a jediné, které mají společné s Římskokatolickou církví a Pravoslavnými církvemi. Ty mají celkem 7 svátostí, kromě křtu a Večeře Páně ještě biřmování, manželství, svátost smíření, svátost pomazání nemocných a svátost svěcení.
- Svátosti můžeme definovat jako *"úkony, jimiž se účinně zprostředkuje Boží milost tomu, kdo je přijímá. Zároveň jsou to projevy vděčné úcty k Bohu a nástroje budování církve."* (Pavel Filipi, Křesťanstvo, str. 85).
- Evangelikální a letniční denominace nemají propracovanou dogmatiku o svátostech. Přesto si myslím, že např. křest prožívají intenzivněji než tradiční církve.

Večeře Páně (eucharistie)

- Večeře Páně je, jak už bylo řečeno, druhá svátost, kterou mají společně velké křesťanské tradice (římskokatolická, pravoslavná) a reformované církve. Ale rozdíly v pojetí jsou tak velké, že zatím není možné vzájemné uznávání Večeře Páně jako v případě křtu.
- Rozdíl spočívá hlavně v tom, že Římskokatolická církev učí, že po tzv. eucharistické modlitbě se chléb stává skutečným tělem Kristovým a víno skutečnou krví Kristovou (transsubstanciace). Vidíme chléb a víno, ale ve skutečnosti jsou to tělo a krev Krista.
- Reformované církve učí, že nedochází k proměně podstaty chleba a vína, a Kristus je v nich přítomen jen symbolicky. Když reformované církve slaví svátost Večeře Páně, mohou vyzvat k přijímání každého bez rozdílu konfese. Ale katolíci zvou k přijímání jen katolíky a sami by neměli chodit k přijímání v jiných konfesích.

Světci a světice

- Katolickou zbožnost charakterizuje také uctívání svatých. Za svatého nebo svatou může být prohlášena jen nežijící osoba, v jejímž životě se mimořádně projevila Boží milost. Proto uctívání svatých zdůrazňuje tuto Boží milost a Kristovu zásluhu, nikoliv zásluhu svatých samotných. Ovšem světci a světice jsou příkladem hodným následování. Jsou vzory víry a opravdové zbožnosti. Jejich životní příběhy jsou motivující a posilující.
- Tradice uctívání svatých vzniklo původně z uctívání prvotních křesťanských mučedníků, kteří přišli o život kvůli své víře. Proto také mučednictví bývá jedním z hlavních kritérií pro prohlášení někoho za svatého. Procedura vedoucí k svatořečení je zdlouhavá a má jasná pravidla. Předchází ho blahořečení.
- Reformované církve svaté neuctívají, ani neuznávají. Tudíž nemají a ani neslaví svátky svatých.

Duchovenstvo

- Duchovní (patriarchové, biskupové, kněží, faráři, vikáři, kazatelé, jáhnové, pastoři a také misionáři, evangelisté) jsou nedílnou a zvláštní součástí křesťanství. Jsou představiteli učitelského úřadu v jeho různých podobách.
- Římskokatolická církev má velmi strukturovanou církevní hierarchii v čele s římským biskupem, běžně známým jako papež nebo Svatý otec. Kolem sebe má sbor kardinálů, kteří volí papeže. Přes tuto volbu jim papež nezodpovídá. Řídí církev mocí, kterou získává Božím právem. Proti rozhodnutí papeže neexistuje žádné odvolání. Je nejvyšším zákonodárcem a poslední soudní instancí. Papež je také nejvyšším představitelem městského státu Vatikán a je neodvolatelný.
- Kdybychom udělali analogii se světskou mocí, neexistuje ve světě osoba s vyššími pravomocemi než Papež. Ale jeho jurisdikce se uplatňuje jen na katolíky. Mnozí laici si chybně myslí, že papež stojí v čele všech křesťanů.

Papež v čele římskokatolické církevní hierarchie

- Papež není oficiální titul římského biskupa. Pojem papež pochází z latinského *papas* a znamená otec.
- Celý titul papeže zní: Římský biskup, náměstek Ježíše Krista, nástupce apoštola Petra, nejvyšší velekněz, patriarcha Západu, primas Itálie, arcibiskup a metropolita římské provincie, suverén státu Město Vatikán, služebník služebníků Božích.
- Když se papež podepisuje, většinou používá jenom poslední z uvedených titulů, který připojuje ke svému jménu.
- Papež má pod sebou biskupy, kteří vedou katolické diecéze, a ti mají pod sebou kněží a jáhny. Kněží a samozřejmě biskupové žijí v celibátu. U jáhna záleží, pokud se stane jáhnem před vstupem do manželství, nebo plánuje stát se knězem, musí zachovat celibát.

Organizační struktura v jiných církvích

- Biskupové jsou i v jiných církvích, např. v anglikánské církvi, a také v některých reformovaných církvích. V České republice mají biskupy také Jednota bratrská a Československá církev husitská, v jejíž čele je patriarcha. Husitští a anglikánští biskupové vedou diecéze. Biskupové Jednoty bratrské jsou jenom ve vedení církve.
- Mnoho reformovaných církví stejně jako Českobratrská církev evangelická mají presbyterní zřízení (to je něco jako parlamentní demokracie). V čele církve je synodem zvolený synodní senior a synodní kurátor. Evangelická církev nemá diecéze ale senioráty, v jejich čele jsou senioři a seniorátní kurátoři. První jsou faráři, druzí jsou laici.
- Nejvyšším orgánem reformovaných církví je synod nebo církevní sněm (generální). Reformované církve nejsou celosvětové jako Římskokatolická církev, nebo částečně anglikánská církev. Jsou spíš zemské a regionální. Ale sdružují se v celosvětové ekumenické radě církví.

Organizační struktura církví

- Nejnižší jednotka, v níž se odehrává to podstatné ze církevního života, je farnost. Evangelíci jí nazývají farní sbor, husité ji nazývají náboženskou obcí, v mnoha jiných církvích jí říkají společenství.
- Farnost spravuje kněz, farář, kazatel, pastor apod. Kněz má ve své farnosti rozhodující slovo. V církvích s presbyterním zřízením farář má podpůrný orgán, s nímž spoluspravuje farní sbor, křesťanskou či náboženskou obec. Evangelická církev a církev bratrská např. nazývají takový orgán staršovstvem, husitská církev ho nazývá radou starších a znamená to skoro totéž.
- V letničních sborech se často zdůrazňuje autorita kazatele, a jeho slova mají velkou váhu i při rozhodování o neduchovních záležitostech daného společenství. Takový kazatel může mít srovnatelnou pravomoc jako katolický kněz, biskup.

Postavení žen v církvích

- I když tuto přednášku uzavřeme otázkou postavení žen v církvi, neznamená to, že jde o okrajovou otázku. Naopak. Ženy hrají v Bibli významnou roli.
- Římskokatolická církev má světice, ale nemá ve své hierarchii ženy. Ty nemohou přijmout kněžské svěcení. To neznamená, že katolíci nepřijímají a neuznávají aspoň při ekumenické spolupráci farářky a kazatelky z jiných církví. Tím předesílám, že v reformovaných tradicích ženy přijímají ordinaci (svěcení) a stávají se samostatnými správkyněmi farností.
- Neplatí to pro církve letničního typu a pro některé evangelikální církve.
- Jaký je biblický pohled? Budu-li s tímto zdrženlivým postavením žen v církvi polemizovat, učiním tak s uznáním, že někdo má na to jiný pohled.

Postavení žen

31 Jeden po druhém můžete všichni prorocky promluvit, aby všichni byli poučeni a všichni také povzbuzeni.

32 Prorok přece ovládá svůj prorocký dar.

33 Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu,

34 ženy nechť ve shromáždění mlčí. Nedovoluje se jim, aby mluvily; mají se podřizovat, jak to říká i Zákon.

35 Chtějí-li se o něčem poučit, ať se doma zeptají svých mužů; ženě se nesluší mluvit ve shromáždění. **(1. Korinským, 14. kapitola)**

Budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout. **(1. kniha Mojžíšova, 3. kapitola, verš 16b)**

Postavení žen ve Starém zákoně (4. kniha Mojžíšova, 10. kapitola)

2Mojžíš promluvil k představitelům pokolení Izraelců: „Hospodin přikázal tuto věc:

3Když učiní slib Hospodinu muž nebo složí přísahu, že na sebe vezme nějaký závazek, nezruší své slovo. Splní vše, co vlastními ústy pronesl.

4Když učiní slib Hospodinu žena a zaváže se k něčemu v otcovském domě ve svém dívčím věku

5a její otec uslyší její slib a závazek, který na sebe vzala, a bude k tomu mlčet, tedy budou všechny její sliby platit, i každý závazek, který na sebe vzala, bude platný.

6Jestliže však jí otec zabrání toho dne, kdy to uslyší, nebudou platit žádné její sliby a závazky, které na sebe vzala. Hospodin jí odpustí, protože jí v tom otec zabránil.

Postavení žen ve Starém zákoně (4. kniha Mojžíšova, 10. kapitola)

7 Jestliže se vdá a bude ji vázat slib, nebo se o své újmě vlastními ústy k něčemu zavázala

8a její muž o tom uslyší a bude k tomu mlčet toho dne, kdy se o tom doslechne, budou její sliby platit, i závazek, který na sebe vzala, bude platný.

9Jestliže však jí zabrání její muž toho dne, kdy to uslyší, a zruší její slib, který ji váže, i to, k čemu se o své újmě vlastními ústy zavázala, Hospodin jí odpustí.

10Slib vdovy a zapuzené ženy, každý závazek, který na sebe vzala, bude pro ni platit.

11Jestliže něco slíbila nebo se k něčemu přísežně zavázala žena v domě svého muže

12a její muž to slyšel a mlčel k tomu a nezabránil jí, budou platit všechny její sliby, i každý závazek, který na sebe vzala, bude platný.

13Jestliže je však její muž toho dne, kdy je slyšel, výslovně zrušil, tedy vše, co pronesla svými rty jako svůj slib nebo závazek, který na sebe vzala, pozbývá platnosti. Její muž je zrušil a Hospodin jí odpustí.

Postavení žen ve Starém zákoně (4. kniha Mojžíšova, 10. kapitola)

14 Každý slib i každý přísežný závazek, že se bude pokořovat, její muž buď nechá platit, nebo jej zruší.

15 Jestliže však její muž před ní trvale mlčí den ze dne, nechává platit všechny její sliby nebo všechny závazky, které ji zavazují; učinil je platnými tím, že před ní mlčel toho dne, kdy je slyšel.

16 Jestliže je však výslovně zruší teprve později, než je slyšel, ponese následky její nepravosti on.“

17 To jsou nařízení, která přikázal Hospodin Mojžíšovi pro vztah mezi mužem a jeho ženou, mezi otcem a jeho dcerou v dívčím věku, dokud je v otcovském domě.

Žena v Novém zákoně – Pavlovo pojetí (1.Korintským, 11. kapitola)

- 1Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova.
- 2Chválím vás, že si mne stále připomínáte a držíte se tradice, kterou jste ode mne přijali.
- 3Rád bych, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh.
- 4Každý muž, který se modlí nebo prorocky mluví s pokrytou hlavou, zneuctívá toho, kdo je mu hlavou,
- 5a každá žena, která se modlí nebo prorocky mluví s nezahalenou hlavou, zneuctívá toho, kdo je jí hlavou; je to jedno a totéž, jako kdyby byla ostříhaná.

Žena v Novém zákoně – Pavlovo pojetí (1.Korintským, 11. kapitola)

6Jestliže si žena nezahaluje hlavu, ať se už také ostříhá. Je-li však pro ženu potupné dát se ostříhat nebo oholit, ať se zahaluje.

7Muž si nemá zahalovat hlavu, protože je obrazem a odleskem slávy Boží, kdežto žena je odleskem slávy mužovy.

8Vždyť muž není z ženy, nýbrž žena z muže.

9Muž přece nebyl stvořen pro ženu, ale žena pro muže.

10Proto má žena mít na hlavě znamení moci kvůli andělům.

11V Kristu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy,

12vždyť jako je žena z muže, tak i muž skrze ženu – všechno pak je z Boha.

Žena v Novém zákoně – Pavlovo pojetí (1.Korintským, 11. kapitola)

13Posudte to sami: Sluší se, aby se žena k Bohu modlila s nezahalenou hlavou?

14Cožpak vás sama příroda neučí, že pro muže jsou dlouhé vlasy hanbou,

15kdežto pro ženu ctí? Vlasy jsou jí totiž dány jako závoj.

16Chce-li někdo umíněně na tom trvat, tomu říkám: Není to obyčejem ani u nás, ani v ostatních církvích Božích.

Postavení ženy a muže vůči Kristu

- Předchozí text o postavení žen z pohledu Pavla se více opírá o tradice a zvyklosti, jak to opakovaně naznačuje sám Pavel. Nejedná se o Boží nařízení. Mluvíme o době, kdy společnost byla více patriarchální. Dnes bychom na Pavlovo přitakávání „posudte sami...“, „sluší se...“ bychom mohli odpovědět jinak podle současných zvyklostí. Není tím řečeno, že naše zvyklosti jsou lepší, jsou prostě jiné. Společnost se někdy vyvíjí, ale někdy také mravnostně klesá.
- A jaký je teologický názor Pavla o postavení muže a ženy?

V Kristu ani muž ani žena

26 Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.

27 Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.

28 Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.

29 Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.

(Galatským, 3. kapitola)